

KRŠĆANSKI ŽIVOT JE DRUGAČIJI

Dođi k nama, Duše sveti, preobrazi nas, obrati nas, spasi nas,

pomiri nas, složi nas, posveti nas! Nauči nas da budemo potpuno

Kristovi, potpuno tvoji, potpuno Božji, po zagovoru i

posredovanju, pod vodstvom i zaštitom Bezgrešne Djevice,tvoje

prečiste Zaručnice, Isusove i naše Majke Marije, Kraljice mira!

Amen.

Kada govorimo o kršćanskom životu, važno je reći da je to kršćanstvo

koje JEST život, a ne samo formalno vršenje kršćanskih dužnosti.

Ipak, i u našem naoko urednom kršćanskom životu često kroz kraće ili

duže vrijeme, ne stojimo na čvrstom temelju, ne gledamo u pravom

smjeru, vidimo samo i najprije sebe, sa svojim željama i očekivanjima,

koja se ne daju ostvariti ili nas njihovo ostvarenje ne ispunjava i ne

usrećuje.

A pravi Put, Istina i Život je Isus Gospodin, koji je k nama s neba došao,

da mi život imamo, da ga u izobilju imamo. (Usp. Iv 10,10b) Isus je to

sažeo u Govoru na Gori. To je Isusovih osam Blaženstava.

Okrenuti se Isusu, staviti Njega na prvo mjesto u svome životu, znači

susresti se s Njegovom čežnjom da me usreći, da upoznam kolika je moja

vrijednost i dragocjenost u Njegovim očima, kako me On gleda, što On

misli o meni. Kada se tako upoznam i osvjedočim u Njegovu ljubav za

mene i sve ljude, onda se sve mijenja, život zaista postaje drugačiji, nov.

Iz takvog života po Blaženstvima razumljivo je da se to prelijeva u istinsko

zajedništvo.

Zajedništvo je pojam kršćanskog života koji kršćanstvo može ponuditi

svijetu, a kršćanski život jest put istine, mira, radosti i angažmana koji to

sve zaokružuje.

Rođena sam kao željeno i dugo čekano, prvo dijete i odrasla u kršćanskoj

obitelji koja je živjela sakramentalni kršćanski život i u kojoj su vjera i

domoljublje zauzimali iznimno važna mjesta. Odrastala sam misleći da je

biti Hrvat i biti katolik (tim redom), jedino zaista važno.

Međutim, kako sam već vrlo rano počela sam pokazivati sposobnosti

brzog učenja, znatiželje i različitih interesa i sposobnosti, pobirala sam

pohvale što mi je jako godilo, te sam se sve više trudila biti u svemu

najbolja i angažirati se gdje god sam osjetila da mogu postići uspjeh, jer

su mi pohvale i mišljenje drugih počela puno značiti. Čak, što više,

mišljenje drugih počelo je određivati i moje ponašanje, jer sam voljela

uvijek biti u pravu, dobivati priznanja, biti voljena i cijenjena, pa su tako

moje vrijednosti, već tijekom adolescencije počele varirati od onih iz

djetinjstva prema svjetovnijim, odnosno onim vrijednostima koje su se

ticale isključivo moga zadovoljstva, ali me nisu duhovno izgrađivale.

Tako se nastavlja i kod stvaranja prijateljstava, studiranja, moje relativno rane udaje, dobivanja dobrog zaposlenja, gdje sam se već nakon početka rada vidjela u ulozi rukovoditeljice, te su moje ambicije nezaustavljivo rasle. Stvari su se nekako i kretale u tome pravcu. Uvijek me u svemu karakterizirala iznimno jaka volja i upornost, mislila sam da mogu učiniti sve što JA poželim, i NESALOMLJIVOST, bila sam uvjerenjena da me niti jedna teškoća ne može poraziti.

Dugo vremena držala sam sva 3 kuta i 2/3 četvrtog, u svojoj obitelji, bila sam svome mužu i žena i prijateljica, majka i oslonac i utjeha u mnogim krizama i životnim poteškoćama. Prevladavala sam sve dječje bolesti

našega braka i obitelji, brinula se za svoju svekrvu i moje roditelje, rodila

četvero djece. Uz sve to, MORALA sam biti u svemu najbolja, sve naj,

perfekcionizam je ovladao mnome, a ja sam također i očekivala pohvale i

uživala u njima. Željela sam materijalnu sigurnost i počela sam je s

mužem ostvarivati. povjerovala sam da sve što poželim mogu sama, da

ne trebam ničiju pomoć, pa ni Božju, postala sam samodostatna.

Za sve to vrijeme, udaljavala sam se od Isusa. Zapravo, zapela sam u

nekom uvjerenju da sam ja dobra vjernica ali samo za sebe, bez Crkve,

bez zajedništva, bez molitve. Nedostajala mi je prava vjera, no gušila sam

je borbu za novo uspostavljenim vrijednostima koje sam malo, pomalo

ostvarivala. Ali, nekako to nije bilo ono ispunjenje koje sam očekivala niti

mir koji sam tražila. Jedina zaista istinska radost bila su moja djeca, ali

obitelj je trpjela zbog čestih svađa, nervoze, razdražljivosti i sukoba

muževoga i mog ega, živjeli smo kao rogovi u vreći.

Odjednom sam postala puna strahova. Počela sam se bojati visine,

mraka, samoće, istupa i izlaganja pred drugima, zarobila me je

nesavladiva trema u mnogim situacijama, što me je sputavalo i u poslu,

jer sam morala održavati ročišta, što mi je postalo pravo mučenje. Nisam

bila zadovoljna i nisam znala zašto.

Imala sam što sam željela, ali stalno sam se propitivala što je uopće smisao života, koji je moj cilj, nedostajao mi je mir. Isus je često kucao na moja vrata, slao mi ljude po kojima je djelovao, ali nisam to dubinski prihvaćala. Sve više sam tonula u nezadovoljstvo, Isusa sam udaljila iz svog života, a grijeh je postao njegov dio. Činilo mi se da sve više tapkam u mraku.

Isus mi je ponovo poslao u život divnog čovjeka, svećenika, pater Stanka.

Počela sam ponovo praktimirati vjerski život, zajedno s mužem sve više

živjeti sakramentalno, ali to je bilo nekako na površini, u dubini se nije

puno što promijenilo, nisam praktično osjećala pripadnost kršćanskoj

zajednici. Život mi se sveo na traganje za životnim smislom i o tome što je

cilj mog života, potrebu za materijalnim, nemir u duši, nezadovoljstvo

postignutim.

Međutim, poslovna situacija u našoj obiteljskoj tvrtci, gdje sam u

međuvremenu došla raditi, počela je zbog sve izraženijih gospodarskih

problema izrazito stagnirati, a onda se i pogoršavati. Recesija se pokazala

u punom zamahu, ostajali smo bez poslova, nenaplaćenih potraživanja,

kreditno opterećeni s kompletnom imovinom opterećenom hipotekama.

Zbog svega toga se na moju obitelj, stuštilo, kao „tzunami“, val

gospodarske krize, koji nas je počeo potapati i u materijalnom smislu,

potopio nas, barem u tom prvom naletu. Moj „osigurani“ materijalni svijet,

počeo se urušavati, nestajati pred mojim očima, sve što smo stjecali 25

godina, počeli smo gubiti.

Gledajući što se događa, počeo me zarobljavati strah i panika. Okupirala

me tjeskoba. Potreba za bijegom negdje, ne znam gdje ali maknuti se

gdje me nitko ne zna. Osjećala sam se kao da me vode na strijeljanje,

kao da je svemu došao kraj. Hvatili su me napadi nezaustavljivog plača.

Noću nisam spavala, moje tijelo grčilo se i treslo. Činilo mi se da nastupa

potpuna propast mog života. Za sve probleme u mojoj obitelji počela

sam kriviti sebe.

Zaboravila sam se smijati, izgubila sam svu životnu radost. S urušavanjem

tog mog bajkovitog svijeta, počela sam se i sama urušavati, izgubila sam

oslonac koji sam si stvarala u materijalnim postignućima, izmaklo mi je

tlo pod nogama, fizički i psihički sam propala, povukla sam se u sebe,

paralizirali su me strahovi, tjeskoba, očaj, nemoć, potreba da nestanem,

da umrem, da me nema.

Prestala sam razgovarati, čitati, nisam mogla pratiti nikakve razgovore,

tjeskoba me razapinjala, molila sam svoga muža da me vodi u bolnicu,

da me zatvori tamo, da nestanem iz ovog svijeta jer za njega više nisam

imala snage, on je sada za mene predstavljao strašnu opasnost. Počela

sam doživljavati vrlo teške napade bolesti, oboljela sam od teške

depresije. Nestala je moja snažna volja i moja svemoć, sve je nestalo.

Ostala mi je samo molitva.

Počela sam dozivati Isusa: Isuse, moj Bože, ti si moj milosrdni Bog, ne

ostavljaj me. Znala sam tako ponavljati cijelu noć. Jednoga dana, dok

sam molila na kauču, zamolila sam Duha Svetoga da otvori stranicu

Sv.Pisma koja će me umiriti. Otvorila sam Poslanicu Filipljanima 4.4-7:

"Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se! Ne brinite se

tjeskobno ni za što, već u svemu iznesite svoje potrebe Bogu prošnjom i

molitvom, sve u zahvalnosti. I mir će Božji, koji nadilazi svaki razum,

čuvati srca vaša i misli vaše u Kristu Isusu."

Bila sam potresena! □ Isuse ti me tješiš, ti me ohrabruješ.

Svaki dan čitala sam tu Božju poruku koju mi je poslao i Sveto Pismo i

snažila se molitvama, razgovorom s Isusom, postom, svetom

Euharistijom, odlaskom u Crkvu, klanjanjem pred Presvetim i ponovo,

jedan dan, na istom onom kauču, začujem jasan glas: „Ne boj se Mirjana,

ne boj se Mirjana!“ Bože moj; Bože moj, hvala ti, tisuću puta, hvala ti!

Bojala sam se to nekome reći. Tek nakon više dana rekla sam mužu,

bojala sam se da će mi netko reći da sam luda. Opet ta navezanost na

pogled drugih! U toj muci i boli, počela sam shvaćati: ja znam što je

smisao života: Isus, Ljubav! U tom beznađu, uzviknula sam Bogu svoje

DA.

I dalje tražeći radost, otišla sam na Kursiljo i otkrila zajedništvo,

angažirala sam se u zajednici i otkrila radost. Bila sam na sva ta mjesta

pozvana, Isus me pozvao, kao što me pozvao i ovdje da sada vama

svjedočim o svome kršćanskom životu. Kada mi je prošle godine

Velečasni Andrija rekao : Pozivam vas, ja sam pomislila: zašto mene, ja

to ne znam, ja nisam za to spremna i nakon razmišljanja, došla mi je

misao: Ja ne biram, ja sam birana, pozvana sam „Isuse, evo me, ja ne

znam, ali ti znaš, vodi me, radosna sam!“

Sada imam mir, imam radost, znam što je smisao života, znam što je cilj

života - to je put prema svetosti života. Ne muče me strahovi, trema je

nestala, zato i mogu sada, ovdje, pred vama svjedočiti. Ne tražim više

stalna odobravanja niti podrazumijevam svoju nesalomljivost. Bog me

voli i grješnu i slabu i bolesnu i jadnu, takva sam.

Moji problemi s navedenim kriznim „tzunamijem“ još nisu završili. Čeka

me još jedan veliki i teški događaj ali više nisam na dnu, više ne pužem,

više ne umirem od straha. Ako me briga i svlada, Isus me pridigne, a ja

ga držim za ruku i molim ga: Isuse ti misli, ja ne znam, ti vodi, ti upravi, ti

okreni sve na dobro. I tako mu prošnjom i molitvom predajem svoje

potrebe, sve u zahvalnosti jer znam da je svako zlo za neko dobro. Ja ne

znam kako će biti, ali vjerujem, biti će dobro, jer Isus me želi radosnu.

Ono što činim, ne činim više za svoju promociju nego za slavu Kristovu i

on mi daje u izobilju.

Moja obitelj je čvršća, radosnija i složnija i brojnija nego prije, kćerka je

spontano začela i rodila dvoje djece nakon četverogodišnjeg liječenja i

dijagnoze da ne može imati djecu bez potpomognute oplodnje. Krist je

postao životni oslonac svakog člana moje obitelji. Znam da ne mogu

osigurati nikome nikakvu materijalnu sigurnost jer je jedina sigurnost u

Isusu, i takva me sigurnost drži. Sada zahvaljujem Bogu na svoj onoj

boli jer je to bio način da me Bog oblikuje, da me očisti i zato danas i

svaki dan molim: Bože, oblikuj me i preobrazi me prema sebi, izliječi me

da budem kakvu me želiš.

To je moj kršćanski život, život s Isusom, život s braćom i sestrama u zajednici, život u kojem se i dajem, a ne tražim samo za sebe, život radosti jer vjerujem Isusu, jer mu puštam da on vodi, da on provida, život istine jer se više ne navezujem na materijalno, mogu s njim, ali mogu i bez njega, život mira jer više ne ludujem: moram imati ovo, moram stvoriti ono. Imam što mi treba, Bog brine o svemu. Svaka nova teškoća način je na koji me Bog oblikuje.

Moj život sada je ispunjen, molim se da me Bog sačuva ranijih zabluda, ali moram priznati, pokoja mi i sada pokuca na vrata i borim se s njom, ali Isus, molitva, ispovijed i sveta pričest daju mi snage.

Moj sakramentalni život postao je želja i potreba, izraz ljubavi prema

Kristu kojega toliko ljubim. Isus mi je oslonac, sigurnost, zaklon, utočište,

zrak koji dišem i put kojim idem. Ne mogu bez njega. Vidim ga u svojim

bližnjima: prestala sam biti cinična, ironična, ismijavati druge, ljudi su mi

prestali biti stranci, postali su mi bližnji.

Moj je život postao dar Božji, ne muka. I u tome nalazim odgovor na

pitanje u čemu je kršćanski život drugačiji. Drugačiji je u tome što je

temelj moga života postao Krist koji je ljubav, otvaram se Njemu da me

vodi, uzdam se u Njegovu providnost, ne živim sebično nego u

sebedarju, ne živim više u strahu nego oslobođena.

Živeći kršćanski, slijedim Krista i osjećam radosnu puninu u svome srcu.

Kršćanski život živim u ovome svijetu ali to nije život od ovoga svijeta.

Prisutnost Božje ljubavi izvor je moje radosti i sigurnosti, oslonjenosti na

Njega u svim situacijama, u bolesti, pred naletima straha ili bilo kojeg

drugog problema.

Božja ljubav meni je početak i kraj svakog trenutka u kojem živim...

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome.

MIRJANA PALISKA